



Terror (cinèfil) familiar

La trama. Connecticut, USA. Un novel·lista d'èxit d'històries de terror basades en fets reals s'instal·la amb la família en una casa maleïda, però ara ell serà la víctima.

La pel·lícula. El cinema es retoolimenta. O si es prefereix, l'au fènix que reneix de les cendres. Dit fantàsticament a tenor de *Sinister* (Sinistre), la pel·lícula vampiritza films com *El fotògraf del pànic* (1960), *Blow-Up* (1966), *El resplendor* (1980) i *Paranormal Activity* (2007). Com es pot comprovar, cinema de terror entre clàssic i postmodern a l'engròs: psicològic, visual, inquisidor, morbós, de casalot maleït farcit de famílies on fills-i-filles tenen alguna cosa a dir. I poc saludable. L'aplicat ianqui Scott Derrickson (Denver, Colorado, 1978) ha escrit i dirigit l'eficaç, que no eficient, ni original, potipoti de films citats línies amunt. En les aventures nocturnes d'aquest novel·lista ambiciós, tant com disposat està en sacrificar la família per allò de l'èxit personal, Derrickson reviscola la bateria de tòpics malsans, del *torture porn* al *snuff movies*. La qüestió, que tot funcioni segons les previsions previsibles. Per entendre'ns: com quan poses TV3 per saber com van les coses de la independència a Can Mas. Són faves (amb perdó!) contades. Cantades. Flors, violes i aromes de Montserrat. Què més? Com sigui que he d'omplir

la columna assignada a la crònica, m'estendré: *Sinister* sinistrament s'aplica al recurs del manuscrit descobert. O les pel·lis trobades a les golfes per fer-se el golfo, que dirien Jorge Luis Borges i Fernando Pessoa, més que tramposos tremebunds, juganers. Per tant, *Sinister* convoca al cangueli amb la complicitat d'un Ethan Hawke en perpetu estat d'angoixa supina, talmunt com l'erràtic Duran Lleida en les darreres setmanes. Per tant, cops d'efecte, d'esclop i iro-

Sinister

Director: Scott Derrickson.
Intèrprets: Ethan Hawke, Juliet Rylance, James Ransone. EUA, 2012.
110'. JC Alpicat, Lauren Lleida. 6 novembre.

nies vàries. I ara m'estic referint a la pel·li, ei!

La imatge. El novel·lista traient el cap per l'escotilla de les golfes familiars, descobrint la capsa maleïca a vessar de pel·lícules súper 8.

La frase. "Una cosa és que t'ho contini, altra és que tu puguis veure-ho", admet la muller del novel·lista. Que quan mires la tele, per molt que t'hò sembli, no ets allí on passa la vida. Ull viu.

La recomanació. Addictes al terror familiar.